

„EDINOST“
izhaja po trikrat na teden v šestih izdanjih ob **torških, četrtkih in sobotah**. Zjutranje izdanje izhaja ob 6. uri zjutraj, večerno pa ob 7. uri večer. — Obojno izdanje stane: za jeden mesec . f. 1.—, izven Avstrije f. 1,50 za tri mesec . . . 3.— „ „ „ 4,50 za pol leta . . . 6.— „ „ „ 9.— za vse leto . . . 12.— „ „ „ 18.—
Naročnino je plačevati naprej za narobe brez priložene naročnine se uprava ne ozira.

Poznamične štiričke se dobivajo v prodajalnicah tobaka v Trstu po 3 nč., izven Trsta po 4 nč.

EDINOST

Oglasi se računne po tarifu v petitu; za naslove z debelimi črkami se plačuje prostor, kolikor obsega navadnih vrstic. Poslana, osmrtnice in javne zahvale, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vai dopisi naj se pošiljajo uredništvu: ulica Caserma št. 13. Vsako pismo mora biti frankovano, ker nefrankovana se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema *izpravništvo* ulica Molino piccolo št. 3, II. nadst. Naročnino in oglase je plačevati loco Trst. Odprte reklame cije so proste poštine.

Glasi slovenskega političnega društva za Primorsko.

„Edinosti je moč!“

Po zaključenju deželnega zbora istrskega.

Italijanska stranka v Istri, oziroma italijanska večina v deželnem zboru v Poreču so zares srečni ljudje. Da le pokažejo enkrat malo prijazen obraz, ne le da hitro pade zavesa krščanskega usmiljenja in odpuščenja čez vse njih grehe, ampak še Fleisszettel dobe hitro, črno na belem in pred vsem svetom.

V hipu, ko najbrže člani veleslavne večine deželnega zbora niti niso še ostavili „patrijotičkih“, a za naše poslance toli opolzkih in nevarnih tal poreških in so morda še banketovali v proslavo srečno dovršene in toli sijajno vspele vojne proti slovanskemu življu, proti ustavi avstrijski, proti zakonom, proti avtoriteti vlade in slednjič tudi — proti jasni in določni volji Nekega družega: v istem hipu je bil že tiskan „Fleisszettel“ črno na belem v predalih — kakor neverjetno tako resnično — naše „Triester Zeitung“.

Da sta tak hvalo-in slavospev napisala „Piccolo“ in „Indipendente“, bila bi stvar čisto naravna, kajti veleslavna večina deželnega zbora istrskega je letošnjim svojim delovanjem res v podvojeni meri zaslužila brezpogojno pohvalo se strani omenjenih dveh glasil italijanskega radikalizma in vseh onih krogov, kojih program obseza jedno samo točko: intransigentstvo, brezpogojno odklanjanje stališče nasproti državi Habsburgov. Od te strani bila bi torej hvala umevna sama ob sebi, ker bi bila le logiška posledica poznanih programov, stremljenj in ciljev; ali da je tak slavospev zagrešila naša „Triester Zeitung“, v katere predalih bi morali pričakovati neizprosne nasprotstva onim stremljenjem in „idejalom“, s katerimi se brezpogojno identifikuje tudi laška večina v rečenem deželnem zboru — in za to trditev imamo drastičnih dokazov v rokah; le malo potrpljenja, pride še marsikaj na dan — da je torej naš nemški list napisal tak slavospev, to pa ni umevno samo na sebi, ni naravno, in ni logiško — to nam daje misliti. Po vsem tem, kar se je letos zgodilo v Poreču in v Piranu, bi moral meniti človek, da je tak slavospev — na kratko povedano — nemogoč v listu, ki z vsem svojim nastopanjem vzbuja videz, kakor da mu je v prvi vrsti naloga biti tolmačem ne le naše lokalne, ampak tudi osrednje dunajske vlade.

PODLISTEK.

Pástrka.

„Naturalistična“ slika iz domačega življenja.

Spisal Ivan Fajdiga.
(Dalje).

V temni slutni se je dekle zganilo in dejalo: „Kaj hočete? Saj mi lahko doma poveste, ako je kaj tacega. Le urno poženite, saj ste tudi v mesto podili, da so naju gledali ljudje, čeravno je bilo še časa dovolj!“

„Ti si včasih malo čudna, Marjanica; a jaz ti imam zares nekaj razodeti, česar žena moja vedeti ne sme. Čuj me, v stiskah sem, v velikih stiskah, denarja trebam, dolžan sem, v malo tednih me poženo iz doma, ako ne plačam — ti, ti sama me zamoreš oteti pogina, Marjanica usmili se me!“

Dekletu je glasno bilo srce in Selan je ustavil konja, krepke držé za vajeti ter nadaljeval:

Čudno zelo čudno je vedenje naše „Triesterice“, a ravno zato, ker je toli čudno, je tudi — z n a - č i l n o .

Minole sobote, istega dne torej, ko se je zaključil deželni zbor istrski, se je požurila naša „Triester Zeitung“, da napravi svoj globoki poklon pred veleslavno večino deželnega zbora istrskega, pospevši se do nastopne — kako bi rekli hitro?! — neverjetnosti: „S tem (se svojim sklepom gledé pogodbe z občino tržaško za gradbo norišnice) ni le dokazal deželni zbor, da resno misli na varovanje življenskih koristi kronovine, ampak pokazal je tudi, da je, z ozirom na človekoljubni in etiški namen ter na spoznanje, da Istri ni mogoče zgraditi si lastne norišnice ter jo vzdrževati, velikodušen dovolj, da je mogel zapustiti do neke mere opravičeno avtonomistiško stališče, do kakoršnega naziranja se ni mogel povspeti deželni zastop goriško-gradiščanski.“

Potem naglašá še „Triesterica“ v posebno pohvalo, da siromašna kronovina istrska, koje letni proračun za malo presega svoto 450000 goldinarjev, hoče prispeti za zidanje skupne norišnice celih 162.000 goldinarjev.

Sklepa deželnega zbora istrskega glede prispevka za norišnico samega na sebi nočemo kritikovati razsežno se stvarnega stališča; zelo umestno pa je vendar vprašanje, da-li ni svota 162.000 gl. veliko previsoka v tak namen za toli malo in siromašno kronovino, kakoršna je istrska. Mi smo gotovi prvi, ki radi poštujemo toliko človekoljubni kolikor etiški moment, torej veliko potrebo takih zavodov, vendar pamenimo, da bi trebalo velike previdnosti pri dovoljevanju takih svot, zlasti ako pomislimo, da so gospodarski odnošaji v tej pokrajini še v najprimitivnišem stanju in da je tu še drugih veliko nujnejših potreb, ki so toliko človekoljubnega in etiškega, kolikor tudi narodnogospodarskega in vsled tega tudi eminentno kulturnega pomena. Jako pa nam je ustregla „Triesterica“, da se jej je v nje velikem navdušenju za modro previdnost in skrbnost veleslavne večine deželnega zbora istrskega videlo umestno pokaditi pod nos deželnemu zboru goriškemu: vidiš, ti se nisi mogel popeti do takih vzvišenih nazorov! Kakor rečeno, zelo všeč nam je, da je „Triesterica“ napravila to paralelo, kajti

„Ti sama me zamoreš oteti, otmi me! Tri tisoč imaš, čemu ti bodo vsi? Daj mi polovico in rešen sem; Matiju ni treba denarja, ker ima zadosti, jaz pa — — Marjanica, čuj me! Ako me ne otmeš, mora me biti konec in sedaj je trenutek, da izpeljem svoj sklep: tu doli glej, v črnem propadu, grmi globoki slap, v njem končam si življenje — ali hočeš?“

„Dajte mi denar!“, reklo je hlastno dekle in seglo proti Selanovemu žepu.

„Ali hočeš?“, je hropel on.

„Denar mi dajte in potem Vam povem, zahreščalo je dekle.

„Denarja ti ne dam, ali — —“.

„Denar mi dajte, ker je moj, jaz sama lahko storim, kar mi je drago!“, rekla je in siloma zgrabila za Selanov žep. A le-ta prijel je s krepkima rokama dekleta čez pas in jo dvignil raz voz, — v hipu jo je treščil v propad, kjer se je čul samo bolesten vik in glasni čopot valov

„Doseženo!“, rekel je Selan in pognal konja

vsodbudila nas je, da povemo odkrito svoje menjenje tudi v tem pogledu.

V Gorici imajo nekoliko besede tudi slovenski poslanci, v Poreču gospoduje absolutno italijanska večina. Naravno je torej, da so politiški odnošaji med morodajnimi krogi v Trstu in med Porečom nekoliko intimnejši, nego pa med istimi krogi tržaškimi in pa med ukupno deželno zbornico Goriško!! In premišljajočim o teh odnošajih se nam elementarno silo usiljuje menenje, da pri sklepanju pogodbe radi gradnje ukupne norišnice, — ob kateri priliki se je pokazala pokrajina istrska zares toliko „velikodušno“, da je ta velikodušnost, z ozirom na veliko siromaštvo v deželi prav blizu grešne potratnosti — so v Poreču poleg „človekoljubnih in etiških motivov“ vplivali tudi politiški motivi one poznane struje v našem politiškem življenju, ki smatra Trst svojim središčem za pospeševanje poznanih ciljev italijanskega radikalizma. Dvomimo torej, da bi bila večina deželnega zbora istrskega toli darežljiva tudi tedaj, ako bi v Trstu, oziroma v naši mestni palači vel drug duh, nego veje sedaj, po priliki tak, kakoršnega bi „Triesterica“ morala širiti!! Mi se svoje strani, in z nami marsikdo drugi, nismo popolnoma uverjeni o čistosti „človekoljubnih in etiških motivov“, ki so vodili večino deželnega zbora istrskega pri tem vprašanju; in ta sklep nikakor ni tolike važnosti, da bi mogel opravičiti „Triester Zeitung-o“, ki je kar z jedno potezo hotela napraviti tabula rasa v oni knjigi, kjer so zapisani neodpustni grehi one in iste večine deželnega zbora istrskega, zlasti da bi mogel opravičiti gorostasni in z resničnimi odnošaji v dijamentralnem nasprotju stoječi rek: „da večina deželnega zbora zaresno čuva življenske koristi pokrajine.“

Da pa se nam ne poreče, da le podtikamo in tožimo, ne da bi navajali dokazov in vzgledov, dotekniti se hočemo tu par vprašanj.

Znano je, da je zahvaliti le vztrajno in neumorno delovanje uzor-moža in uzor-človekoljuba dra. Laginjo, da je prišlo v razgovor vprašanje zemljiške odveze v Istri. Le po pritisku tega moža bila je italijanska večina prisiljena priprijeti se tega vprašanja, in tako se je doseglo slednjič, da se je isto približalo ugodni rešitvi s

proti domu. „Stara, kar si želela, zgodilo se je, rešena sva, a greh naj leži na tvoji vesti!“

„Si jo?“, prihitela mu je nasproti prašajoča Selanka, videča da se vrača sam.

„Tiho bodi!“, zašepetal je on „toda več kaj? Ako bi bil kdo videl? Ravno je posijala luna, ko sva se vila in sem jo treščil v globočino: skrbi me. Čakaj, sedi na voz in popeljem okoli hiše, da me ne vidijo prihajati sosedovi.“

Voz je zavil v nasprotno stran hiše in v istem trenutku, ko je izginil na dvorišču, bližala se je od ceste črna človeška senca in se izgubila v hiši.

„Ne boj se, živa duša ne bo slutila, da si jo nalašč!“ dahnila je Selanka, ko sta z možem sedela pri mizi in jedla cvrtje za večerjo. Ako jo jutri prinese voda do jezà, govorili bodo, da je pala v vodo in stvar bo pri kraju. Midva pa le imava, kar sva hotela in Pohorjev Matijček najsi išče nevesto drugod!“

(Konec prihodnjič.)

tem, da se je vlada izjavila pripravljeno odpisati ta dolg se svoje strani, ako to isto stori tudi dežela se svoji strani. Odahnili smo se, kajti uverjeni smo bili, da italijanska večina stori vse mogoče, da čim prej privede to vprašanje do končne rešitve. Kruto smo bili prevarjeni, kajti to za vso deželo zares vitalno vprašanje je danes še v istem stadiju, do kojega jej je do pred letom dni dohnel — dr. Laginja. To nemarnost s strani deželnih oblasti je obsojati tembolj, ker so kmetje-dolžniki pri tem provizoriju še na slabšem, nego so bili poprej. Pri tem stanju ne morejo poplačati svojega dolga tudi ko bi hoteli in tako sčistiti svojega premoženja, čemur je posledica ta, da ne dobe nikjer kredita, nego pri — oderuhih. A kdo ne ve, da je ceni kredit med prvimi pogoji za povzdigo gospodarstva?! Večina deželnega zbora istrskega ne pozna takih ozirov, ker želi, da kmet ostani v razmerju tužne zavisnosti. Ali se tako skrbi za življenske koristi pokrajine?!

Zatrčili smo že gori, da i mi umejemo in odobrujemo skrb za one nesrečne, ki so zgubili najdragocenejši dar božji: svojo zdravo pamet, ki je glavna posebnost, razlikujoča med človekom in živaljo. Ali čudna je ta skrb za kakih 60, 80 bolnih na umu, ako pomislimo, da v isti hip dopuščajo, da na tisoče in tisoče otrok mrjo kulturne smrti!! Lepo je in prav, da gospoda skrbe za bolne na umu, ali ta „velikodušnost“ nam ne ugaja ni malo, ko se spominjamo, da je ista večina odrekla kredit za zidanje ljudskih šol. Onih 60 ali 100 bolnih na umu bi na vse zadnje lahko preskrbeli v kakem zavodu izven pokrajine — pri čemer bi šlo le za to, da bi bili stroški za par goldinarjev več —, ali nad 20.000 otrok, ki ne obiskujejo nikake šole, ker je nimajo, teh 20.000 duš, umirajočih kulturne smrti, ni mogoče poslati iz pokrajine. Iz pokrajine ne morejo, v pokrajini nimajo šole — ergo: kulturna smrt!! Ali se tako skrbi za življenske koristi pokrajine?!

Po Istri nimajo ni cest ni pitne vode, a denar določen v ta namen, leži lepo v blagajnah. Gospoda menda niti ne mislijo na to, da dobra občila povspesujejo kupčijo, torej javno blagostanje v deželi; gospoda niti ne mislijo na to, da brez pitne vode ni javnega zdravja, a brez ugodnih zdravstvenih odnošajev ni mogoč ni gmotni ni kulturni napredek. Gospoda so se se tudi letos pokazali slepe in gluhe za take stvari — ali se tako pospešujejo življenske koristi v pokrajini?!

Kmetijstvo v Istri je še v najprimitivnejem stanju — v tem pogledu je Istra najmanje za 50 let za drugimi pokrajinami. Deželnim oblastim je dolžnost storiti vse mogoče za povzdigo pokrajine tudi v tem pogledu. Zasnovali so sicer kulturni svét, ali tako, da je popolnoma tuj ogromni večini kmetovalcev. Učiti bi hoteli ljudstvo v jeziku, kojega ljudstvo ne razume. To je blaznost: politika za plugom in v vinogradu. In ko so Slovani posegli po sredstvu samopomoči, ko so si jeli sami snovati gospodarske zadruge in so si osnovali prepotrebno vinarsko zadrugo — kako se je odzval kulturni svét temu plemenitemu nastojanju?! Niti ne odgovarja na dopise teh zadrug! Ali se tako varujejo življenske koristi v pokrajini?!

Prošnje izkušnih in uzornih učiteljev za definitivno nameščenje leže leta in leta pri deželnem odboru samo zato, ker nimajo laških kompetentov za ta mesta. Umevno je, da se dotičniki čutijo oškodovane v svojih pravicah in v svojih koristih in lahko je umevno, da so ozlovoljeni in zgublajo veselje do svojega poklica. Kdo trpi na tem? Šola — kulturno stanje v deželi!! Ali se tako varujejo življenske koristi v pokrajini?!

Ali Vam ni še zadosti? O dá, še bi lahko navajali, toda prostor je preskromen. Sicer pa menda zadošča že to v dokaz, da je bil povsem zgrešen, deplaciran, Fleiszettel v „Triesterici“ na adresu veleslavne večine deželnega zbora istrskega. Mi nočemo in ne moremo zasledovati tu, koji vzroki so nagnili nemški list do tega nezasluznega slavošpeva, ali to jej povemo, da s tem svojim činom ni položila svojega tributa na oltar resnice, kajti konstatovati moramo tudi ob letošnjem zaključanju deželnega zbora istrskega — in sklicujemo se pri tem na gori navedene vzglede —, da večina deželnega zbora nikakor ne varuje življenskih koristi v pokrajini in da je nje nivo v

tem pogledu globoko nizko pod vsemi drugimi deželnimi zbornicami v tej državi.

Draga „Triesterica“: das war kein Meisterstück!

Razmere pri sodiščih na Primorskem.

Interpelacija poslancev Alfreda Coroninija in tovarišev v deželnem zboru goriskem na Njega Prezvzišenost c. kr. justičnega ministra radi kazenske zadeve proti odv. drju. Marku Morpurgo.

Dne 15. t. m. se je vršila pred c. k. okrožnim sodiščem kazenska obravnava proti odvetniku drju. Marku Morpurgo radi krive prisega.

Kolikor se dá posneti iz kazenske javne obravnave, poveril je Ivan Katnik, c. kr. sodni sluga v Gorici, kot varuh maloletnih otrok pokojnega svojega brata neko pravdo imenovanemu odvetniku; to pravdo je izgubil ter bil primoran plačati svojemu pravnemu zastopniku glđ. 152.52 a. v., t. j. na troške sumarne pravde. Ta znesek odštel je dne 23. junija 1887., kar kaže lastnoročno pisana pobotnica odvetnika dra. Marka Morpurgo.

Leta 1894. tirjal je imenovani odvetnik od Ivana Katnika še jedenkrat plačilo že odštete svote. Ker je Katnik izvirno pobotnico založil in se krčil priznavati dolg, prišlo je do pravde, izidom katere je odvetnik dr. M. Morpurgo dne 16. februarja 1895. prisegel, da plačila odvetniških prislužkov v znesku glđ. 152.52 avs. vel. ni nikdar prijel.

Po končani pravdi posrečilo se je Katniku najti pobotnico. Ker mu odvetnik dr. M. Morpurgo ni hotel povrniti vse škode, uložil je Katnik kazensko ovadbo. C. k. okrožno sodišče se je branilo sprejeti ovadbo na zapisnik ter je predsednik sodišča skušal Katnika odvrniti od ovadbe.

O tem je govoril dne 19. julija 1895. posl. dr. Gessman v državnem zboru, je opozarjal na pristransko ravnanje c. kr. okrožnega sodišča goriskega na korist in na ljubo odvetnikom židovskega rodu ter se izrazil: „es soll öfters vorkommen, dass solche Meineide von interessanten Mitbürgern geschworen werden“.

Navzlic temu se je kazenska pravda zatezala tako, da je še-le dne 18. decembra 1895. bila določena glavna obravnava.

Prošnja zasebnega udeleženca Ivana Katnika za odreditev drugega kazenskega sodišča se je glasom odloka od 26. okt. 1895. št. 5593 odbila.

Obravnava se je brez pravega razloga odnesla na 15. dan januarja tega leta, pri kateri je sodni dvor odvetnika dra. Marka Morpurgo oprostil krivde in kazni ter odkazal zasebnega udeleženca na redno pravdno pot.

Sodni dvor sprejel je jedini neutemeljeni izgovor obtoženca, izgovor pozabljenosti, izključil hudobni naklep, pripoznavši sicer vse stvarne znake hudodelstva krive prisega, ter kazensko pravdo končal po skoro desetmesečnem teku.

Odvetnik dr. Marko Morpurgo je izkazal pred sodiščem izredno dober spomin, da je oni mesec, ko je vprašavno svoto glđ. 152.52 prejel od Katnika, vknjižil v manjših zneskih 159 glđ., da pa je pozabil prejem jedinega večega zneska in tega zneska vsled pozabljenosti tudi vknjižil ni.

Državni pravdnik povdarjal je pred sodnim dvorom vse merodajne okoliščine in posebno to, da pri prostemu kmetu pri obtožbi radi krive prisega nikdar ne pomaga izgovor: „pozabil sem“. (Živahen smeh med poslušalci. Razni klici: Takó je, takó! — Predsednik zvoni), toliko manj mogel bi se uslišati isti izgovor iz ust pravnega zastopnika kmetov, odvetnika dra. Marka Morpurgo, ter da je prepričan o tem, da obtoženec je vedé prisegel po krivem. Vsled oprostilne sodbe uložil je pritožbo ničnosti.

Ker je tukajšnjemu prebivalstvu furlanske in slovenske narodnosti splošno znana vsiljivost odvetnikov židovskega rodu;

ker je istemu prebivalstvu dobro znano prijateljsko občevanje sodnikov pri tukajšnjem c. kr. okrožnem sodišču z odvetniki sploh in z doktorjem Marko Morpurgo posebej;

ker je prebivalstvo slovenske narodnosti vajeno slišati vse obravnave pred c. kr. okrožnim sodiščem v Gorici le v italijanščini in je odvetnik dr. Marko Morpurgo jeden glavnih stebrov goriskega italijanstva;

ker je vsled zatezanja kazenske preiskave proti istemu in vsled proglasitve oprostilne sodbe ljudstvo splošno vznemirjeno in trpi ugled sodišča; si podpisani usojajo vprašati:

1. Ali je Njega Prezvzišenosti znana kazenska zadeva proti odvetniku Marku Morpurgo radi krive prisega?

2. Kako je opravičiti okoliščino, da se prošnji zasebnega udeleženca Ivana Katnika za odreditev drugega sodišča ni ugodilo, — oziroma:

kako je to, da zastopnik državne oblasti pred sodiščem, t. j. c. k. državno pravdníštvo, ni delalo na to, da bi se preiskava in sodba vršila pred drugim sodiščem?

3. Ali misli Njega Prezvzišenost po državnem pravdníštvu delati na to, da se za slučaj razveljavljenja proglašene sodbe odredi za obravnavanje sodni dvor izven področja c. kr. višega sodišča tržaškega?

4. Kako zadoščenje misli dati žaljenemu pravnemu čutu prebivalstva?

V Gorici, dne 31. januarja 1896.

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 11. februarja. 1896.

Deželni zbori. V deželnem zboru goriskem je sedaj menda konec obstrukciji Italijanov. V včerajšnji seji je došel namreč tudi knezonadškof dr. Zorn, kakor se govori, po prizadevanju vlade. Poslednji je bilo seveda neprijetno, da so Italijani vsaki hip bežali iz dvorane. Naprosila je torej knezonadškofa, naj se udeležuje sej in tako popolni potrebno število za vse slučaje. V včerajšnji seji je vladni zastopnik odgovoril na dve interpelaciji (Na kateri, tega ne vemo.) Posl. Dottori je interpeloval radi zgradb v varstvo bregov Soče, posl. Alfred Coronini radi naredeb šolskih oblasti. Volitev posl. Panigaija se je odobrila. Slovenski obrtni šoli se je dovolila letna podpora 1000 glđ. Glasovali so po imenih, iz česar sklepamo, da je italijanska stranka glasovala proti. Proračun deželnega zaklada za leto 1896. se je odobril, zakonski načrt za pobiranje davka na stanarino v Gorici pa se je izročil deželnemu odboru v proučevanje. Slednjič sta se vsprejela zakonska načrta za zboljšanje gmotnega stanja učiteljem in v varstvo nasadov planik.

V deželnem zboru češkem je posl. Baksa tako ostro napadal Nemce in veleposestnike, da ga je predsednik pozval na red. Veliko nevoljo je provzročilo, ker je tiral v razgovor tudi dinastijo in osebo vladarja, zatrdivši, da Čehi ne poznajo avstrijskega patrijotizma. Govorniku sta odgovarjala posl. Schlesinger in grof Bouquoy, naglašujé poznani patrijotizem in zvestobo naroda češkega do vladarske hiše. Oba govornika sta branila tudi namestnika Thuna, hvaleča požrtvovalno delovanje poslednjega za blagor vse dežele. Pripomniti bi bilo tu, da posl. Baksa pripada najskrajnejšim življem v češki stranki. Zapomniti si pa moramo tudi besede nemškega poslanca Schlesingerja, ki je rekel, da avstrijski Nemci so ponosni na to, da pripadajo velikemu nemškemu narodu, vendar pa so bili vsikdar in hočejo ostati dobri Avstrijci. Zapomniti si je to, če bi nam kedaj še hoteli očitati „panslavizem“ in „ruske rublje“. Kar velja za Nemce, velja tudi za nas: tudi mi smo in ostanemo dobri Avstrijci pri vseh svojih simpatijah do velike slovenske družine.

Deželna zbor Bukovinskega in Moravskega zaključili so včeraj.

Ogerska. Kako se na Madjarskem gradé železnice, kažeta dva notarijalna spisa, objavljena v opozicijskih listih. Odnášata se k velikemu županu borsodske županije Jul. Mikloša. Prvi je pogodba med Miklošem in miskovškim odvetnikom Jos. Szabom gledé financovanja in zidanja vicinalne železnice v dolini Boldve. Mikloš, ki je dobil koncesijo za zgradnjo, oddal jo je Szabu, zavezuje se, izposlovati pri trgovskem ministru, da se sprejme prenos koncesije na znanje, zajedno prenaša na Szabo vse ugodnosti in doneske od vlade, municipija, mest, društev in posamičnikov, in jamči, da bodo ti znašali 609.000 glđ. Kot honorar za vse to plača Szabo Miklošu 80.000 glđ. — Drugi je list, v katerem obeta Mikloš Szabu, da ves svoj vpliv zastavi v dosego teh ugodnostij: povišanje gradbene glavnice od 1,741.000 glđ. na 1,900.000

gld., povišanje državnega doneska, ki ga je minister določil na 278.000 gld. s subskripcijo zakladnih delnic, tako da bo ves donesek znašal 35% gradbenega kapitala. Od svote, v kolikor je večja od zjamčenih 609.000 gld., dobi Mikloš 50%, izplačanih 30 dni po otvoritvi železnice. Dalje da se zniža donesek 190.000 gld., ki bi se imel plačati ogerskim državnim železnicam, od prihraajenja dobi zopet veliki župan 50%. Naposled obeta, da izposluje, da se sme most čez Šajavo zidati namesto iz železa, iz lesa, brez znižanja gradbene glavnice. — V Peštanskem saboru ožigosal je posl. Ugron ne le Mikloša, temveč vse javno življenje v Oggerski, kjer vlada neverojetna korupcija. Razpravljalo se je mnogo, kako bi se dale preprečiti in onemogočiti jednake prevare.

Madjarski list priporoča, naj se povsod, tudi iz cerkev, odpravi dvojni orel, ki je grb skupne monarhije. To da je potrebno v pogledu na pravo praznovanje domišljane madjarske tisočletnice. Hej, to so stebri monarhije!

Pastirski listi biskupov ogerskih vabijo svoje vernike k proslavi madjarske tisočletnice, dasi je uprav lani utrpela cerkev na Oggerskem velik poraz. A da vabijo v to tudi nemadjarske narode, je pač predrzno. Oni naj pomagajo proslavljati rod, ki jim dela nasilstvo in krivico, rod, ki jim ne pripoznava in ne privošči pravic. In cerkev naj bi bila vendar zavetnica zatirancem, ne pa, da jih nagovarja na to proslavo. „Slovaški rod žaluje po pravici, ker je zapuščen celo od svojega svečeništva“, pravijo „Nar. Nov.“ — „Ko smo slavili tisočnico pokristjanjenja naših prednikov, so naši škofje, izvzemši slavnega Štefana Moyseasa, molčali, Metodijevo mesto je spalo! A prihod naših deželanov Madjarov proslavlja hierarhija! Kako čast, kako pokorščino naj izkazuje takemu duhovstvu ubogi zatirani Slovak?“ Tako piše katol. duhovnik rodoljub. „Slov. Svet.“

Dogodki v Bolgarski. Car ruski je doposlal knezu bolgarskemu nastopno brzjavko: „Čestitam globoko Vaši Visokosti na patrijotškem sklepu, o kojem ste me obvestili v svojem pismu od dne 21. januarja. Generalni major iz mojega spremstva, grof Goleničev - Kutuzov donese Vam moj odgovor in ima nalog, da se v mojem imenu udeleži slavnosti povodom vsprejema Vašega ljubljene sina v naročaj narodne cerkve bolgarske.“

V nekem vladnem listu je citati, da Rusija ni nikdar hotela pretrgati zveze z Bolgarsko in je vedno živim zanimanjem opazovala usodo poslednje. A čakala je odkrite izpovedbe Bolgarov, da zopet zasnuje odnošaje, naslanjajoče se na zaupanje, in brez vsakršne sebičnosti. V to je storjen prvi korak sedaj, ko je princ naprosil carja, naj poslednji odpošlje svojega zastopnika h prekrščenju princa Borisa. Nadahnen čutstvom velikodušnosti in odkritosrčne dobrohotnosti za Bolgarsko, ustregel je car prošnji Bolgarskega princa s tem, da odpošlje generala Goleničeva, da v njegovem imenu prisostvuje kakor kum pri prekrščenju.

Tako vladna izjava ruska, iz koje je razvidno, da se je Rusija jela zopet bližati če že ne osobi prinčevi, pač pa Bolgarski. Vsakako treba ta velevažni sklep princa Ferdinanda soditi z dveh stališč: z verskega in politiškega ali državnopravnega. O verski strani dogodkov ne treba zgubljati mnogo besed: princ Ferdinand se je zagrešil proti cerkvi katoliški in glavar te cerkve mu ni mogel dati drugačnega odgovora nego mu ga je dal. Ako pa si ogledamo politiško stran, reči moramo, da najnovejši dogodki v Bolgarski značijo veliko zadoščenje Rusiji. In ravno dejstvo, da se je princ Ferdinand zgrešil proti lastni veri, da je stopil v nasprotje z glavarjem te cerkve, da je prelomil dano besedo, da bo vzgajal svoje otroke v katoliški veri, da je pretrgal vezi s svojo strogo-katoliško sijajno rodbino in da je morda porušil svojo družinsko srečo, in vse to, da bi se rešil iz zagate, v kojoj je bil zašel po svoji nenarodni in protiruski politiki, vse to priča, da je ni sile, ki bi mogla trajno porušiti ruski vpliv v Bolgarski. Kot katoliki moramo obsojati korake princa Ferdinanda, kot Avstrijci, želeči svoji državi zdravih vnanjih zvez, moramo pa želiti, da bi naša diplomacija crpila pouk iz sedanjih dogodkov na Bolgarskem in da ne bi nikdar več zidala avstrijskega vpliva na pesek. Le v poštevanju narodne volje in v dobrohotnem povspesjevanju stremljenj narodov na Balkanu more Avstrija va-

rovati svoj vpliv in svoje koristi, nikdar pa pomočjo takega šarlatanstva in nasilja, kakoršno je bil uvel v Bolgarski glasoviti Stambulov. Protinardna, oziroma protislovanska politika je doživela grozen fiasko s prekrščenjem princa Borisa.

Kako hudo se je moral boriti Ferdinand se svojim lastnim prepričanjem in kako elementarno silo so pritiskali nanj dogodki, pričajo pač jasno besede, ki jih je spregovoril isti minolo soboto do deputacije sobranja. Rekel je, da je doprinesel velikansko grozno žrtev; dal da je za Bolgarsko svojo srečo in svojega otroka; zrahljal je zvezo se svojo rodbino in z onimi, ki so ga vezali na Zapad. Zate pričakuje od naroda zaupanja do njegove osebe pod geslom: „En Bog, en vladar in ena domovina“. Knez je zaključil: Zapad je izrekel prokletstvo nad menoj, zarja Vstoka obdaja sijajem moje dinastije in blišči nad mojo bodočnostjo. Tudi turški sultan je izrekel svoje zadovoljstvo na modri politiki bolgarske vlade. In to je menda dokaz, da tudi v Carjemgradu odločuje sedaj ruski vpliv.

Italija v Afriki. Današnje vesti iz Eritreje ne glasé Italijanom nič kaj ugodno. Službenih poročil sicer ni in ni, toda vendar prihajajo jednemu in drugemu listu v Italijo zasebna poročila, dasi Italijani izganjajo časnikarske poročevalce iz Eritreje, ker se bojé, da ne bi razglasili Italijanom neprijetne resnice. — Včeraj je došla v Rim vest, da so Šoanci jako dobro preskrbljeni z vsakovrstnim živežem. Pravijo, da je te dni pisal Menelik Baratieriju „prijazno“ pismo, v katerem mu je povedal kar na kratko, da se ne vrne prej v Antoto (glavno mesto kraljestva Šoancev), dokler ne požene Italijanov z Baratierijem vred preko Asmare. (Asmara je važna postajanka Italijanov v severnem kraju Eritreje, ne daleč od Masave. Ako torej hoče Menelik pognati italijanske usiljence preko Asmare, rečeno je s tem: spoditi jih hoče povsem iz Eritreje). To se pravi odkritosrčno govoriti! Prav verjetno je, da je Menelik res pisal Baratieriju v tem smislu, kajti Baratieri je zahteval brzjavnim potom nujne pomoči: 10.000 mož pehôte, 6 baterij topništva in še drugih malenkostij, ki spadajo k redni vojski. Vsled te zahteve posvetovali so se italijanski ministri o tem, kaj storiti. Rimski listi pravijo, da je v tem posvetovanju zahteval Crispi, da je Baratierijevi želji ustreči brezpogojno in takoj, finančni in pa vojni minister pa da sta naglašala, da bi bilo to stvar parlamenta, ki jedini more dovoliti denar in vojake. No, Crispi pa da je pregovoril svoje kolege in obveljala je njegova. Baratieriju je sporočil popolno zaupanje vlade, krone in dežele. Zahtevano pomoč prično odpošljati v drugi polovici t. m. (namreč 15 batalijov pehôte in 2 bateriji). Vrhovno poveljstvo topništva v Eritreji prevzame menda vojvoda d'Aosta, brat kralja Umberta.

Različne vesti.

Trgovinska zbornica in pa železniško vprašanje tržaško. Sinoč imela je trgovinska zbornica tržaška sejo, v kateri so razpravljajali o perečem tržaškem železniškem vprašanju. Borzna deputacija predlagala je v tem pogledu:

1. Zbornica naj sklene: c. kr. ministerstvom za trgovino, železnice in za finance predložiti je spomenico za zgradnjo železnice čez Ture in nje podaljšanja po najkrajšem potu do Trsta, naglasivši nujno potrebo te železnice, kakor je to bilo obrazloženo že v prej izročeni spomenici;

2. Zbornica naj naloži borzni deputaciji, da izvede ta sklep.

Po kratki, a živahni razpravi vsprejela je zbornica ta predlog s 37 glasovi; proti predlogu glasoval je jedini dr. Combi. Prisotnih bilo je pri tej seji 38 članov izmed 46, ki jih šteje tržaška trgovinska zbornica.

Še nekaj o „mednarodnosti“ na južni železnici. V številki od minolega torka, večerno izdanje, objavili smo dopis jednega naših tržaških prijateljev, v katerem dotični dopisnik nekako grenko-sarkastično opisuje „mednarodnost“, vladajočo pri južni železnici, t. j. zistem, ki na slovanskih tleh uporablja madjarščino, italijanščino, nemščino, celó francoščino in angleščino, samo — da se izogiba deželniemu, slovenskemu ali hrvatskemu jeziku.

Ta dopis je vzbudil pozornost nekega rodoljuba ki nam piše o tej stvari: Prijatelj Vašega cenj. lista imel je popolnoma prav, ko je grajal „mednarodno“ južno železnico. Še premalo je povedal! Vedite, da so celó v vagonih, ki vozijo na progi Trst-Italija, vsi oglasi v nemškem in italijanskem, odnosno v madjarskem in italijanskem jeziku. Kaj ima, vprašam, slavna Madjarija opraviti v Italiji? Morda razobeša južna železnica take oglase, ker soglaša s simpatijo, ki jo gojí Italijani in Madjari drugi do drugih in pa ker soglaša z njih sovraštvom do Slovanov? A baš takó, kakor upošteva n. pr. istrska državna železnica naš jezik, baš takó mora ga upoštevati tudi c. kr. privilegovana južna železnica. Mar ima ona svoj privilegij za preziranje Slovanov? Čemu pa ima v svojih predpisih nek paragraf, ki jej vелеva, da mora objavljati svoje razglase in pa razklicevati odhod vlakov v deželnih jezikih?

Gospod urednik, moja misel bila bi ta-le: Naj se snidejo župani ali zastopniki onih slovenskih občin, po katerih teče južna železnica in pošljejo naj ali ravnateljstvu južne železnice (še boljše pa, kojemu naših gg. državnih poslancev) spomenico, v kateri naj odločno zahtevajo popolno ravnopravnost slovenskega, odnosno hrvatskega jezika z madjarskim ali nemškim in italijanskim. Sramotno je za nas, da nas na tak način zapostavlja privatna ali privilegovana železniška družba. — Prosim Vas gospod urednik, blagovolite izposlovati tudi pri drugih slovenskih časopisih, da bi se potegnili za naša prava in nastopili v označenem smislu proti južni železnici, ako Vam moja misel ugaja.

Za ranjene italijanske vojake v Eritreji nabrali so doslej v Trstu glasom II. izkaza: 3361 italijanskih lir in samo 29 gld. 10 nč. avstrijskega denarja. Tem povodom vsojamo se pozvati modri „Triester Tagblatt“, ki je tako ponosno zavrnil našo „neslano budalost“, da natanjko pregleda imena darovalcev, objavljenih v II. izkazu milodarov za omenjeno svrhu. Je-li so ti gospodje, ki so darovali italijanske lire res vsi italijanski podaniki? Menimo, da niso. In ako bi res nabirali te milodare med seboj izključno le italijanski podaniki, naseljeni v Trstu, mislimo vendar, da v Avstriji tudi za Italijane veljajo krone kakor plačevalno sredstvo! Uverjeni smo tudi, da v slučaju, ako bi avstrijski podaniki, živeči v Italiji, nabirali za katero-koli potrebo Avstrije, bi gotovo označevali svoje prispevke tudi v ital. lirah, nikakor pa ne v avstrijskih kronah! (Ne bojte se, gospod urednik! To se ne zgodi z lepa. Kaj naj nabirajo v Italiji, ko sami nimajo nič! Stavec.)

Popravek. V današnjem zjutranjem izdanju je tiskarska pomota v politiški vesti „Deželni zbori“ na 3. strani, I. stopec, zadnja vrstica 2. in prva 3. odstavka. Beseda „komisije“ došla je vsled nepaznosti za jedno vrstico previsoko. Dotična dva stavka morata se torej glasiti: „... Pač, jedno načelo je bilo lastno vsem: da je treba namreč z vsemi sredstvi boljšati šance za srečen izid volitev — za italijansko stranko.“

„V tem zmislu so postopale italijanske komisije kakor je ravno potreba nanesla.“

Za Sežansko žensko podružnico sv. Cirila in Metodja nabrala je g.č Just. Rožič na svatbi g. Fr. Kumar-ja z g.č. Dragotino Španger-jevo, 8 kron. Bog živi narodna novoporočenca! — Gosp. Smerdú v Tomaju „pri Jakobu“ v naglici nabral 60 stot.

Velika maškarada „Tržaškega Sokola“. Kakor smo rekli že zadnjič, nadejati se je pri veliki maškaradi našega „Sokola“ udeležbe iz vseh krajev sveta. Nismo se zmotili. Kolikor smo čuli doslej, bodo zastopana na tej maškaradi vsa slovanska plemena. In ker letos zime v pravem zmislu besede niti ni, razcvela se je že jedna prekrasna „solnčnica“, ki hrepenó obrača zlato svojo glavo na našega „Sokola“. A odbor „Sokolov“ razumel je to drhteče hrepenenje ter obljubil „solnčnici“, da jo na večer velike maškarade premesti v redutno dvorano gledališča Politeama. Hvaležno je vsprejela „solnčnica“ to zatrditev ter obljubila „Sokolu“, da hoče nadomestovati na veliki maškaradi ono žarko solnce, koje avstrijskim Slovanom še dandanes ne sije takó prijazno, kakor drugim narodom. A na veliki maškaradi bode še drugih presenečenj! Dasi nam utegne kdo očitati indiskretnost, vendar objavimo tu brzjavko, ki nam je došla danes iz Črne Gore. Prosimo torej pozor:

„Edinost“ -- Trst. Tu sem došla je deputacija Abesincev in Šoancev, da naprosi Črnogorce, naj pridejo pomagati pešinci vojakov ubozega Menelika, ki se ne upa več braniti pred ogromno, hrabro italijansko vojsko. Črnogorci so pristali na to. Četa Črnogorcev z deputacijo Šoancev in Abesincev vred odpotuje v Trst. Ker dospé tje baš dne 16. t. m., obiše „Sokolovo“ maškarado. Prosimo, javite to „Sokolu“. — Plesalovič. — Ras Tebelik.“

Slavni odbor „Tržaškega Sokola“ naj si torej blagovoljno vzame na znanje to brzojavko, da dostojno vsprejme hrabre sinove Črne Gore, ki hité človekoljubno v pomoč prestrašenim črncom. A ostalemu občinstvu, ki se morda utegne zbiti „barbarskih“ Abesincev, zatrjujemo že v naprej, da bode na veliki maškaradi vladala kljub mešanici narodov in plemen uzorna disciplina, saj živimo v dóbi „železne roke“!

H koncu omenimo še, da dotični gg., ki po pomoti ne bi dobili vabila na „veliko maškarado“, naj blagovolje reklamovati vabila ali vsaki dan od 10. do 12. ure predp. pri upravništvu našega lista (Via Molin piccolo št. 3, II. nadstr.) ali pa v petek od 5. do 10. ure pop. v društveni telovadnici (na vogalu ulice Farneto in Amalia).

Pevsko društvo „Adrija“ v Barkovljah vabi na veselico s plesom, katera bode v soboto dne 15. t. m. v prostorih gostilne „Gospodarskega društva na Greti“ (pri Ferlugi). Vspored: 1. G. Eisenhut: „Krasni spol i ljubav“, zbor. 2. Fr. Z. Koželsky: „Ločitev“, poluzbor. 3. „*“: „Krojačim čevljar“, šaljivi dvospev. 4. S...: „Krokarska“, šaljivi zbor. 5. D. Slavjanskij: „Milice“, (polka), zbor. 6. Hostnik: „Dva gospoda pa jeden sluga“, burka s petjem v jednom dejanju. Napeve priredil in uglazbil H. Ražem. 7. Pies. — Med posameznimi točkami kakor pri plesu svira tržaški orkester. — Začetek ob 8. uri zvečer. Vstopnina k veselici 30 nč. za osebo; k plesu za možke 50 nč.; za ženske k veselici in plesu 30 nč., samo k plesu 20 nč., sedeži po 10 nč. — K obilni udeležbi uljudno vabi **ODBOR.**

Veselica pevskega društva „Hajdrih“ na Proseku. Teško je bilo v nedeljo odločiti se človeku, kam bi šel. Tri veselice odličnih pevskih društev: na Proseku, v Škednji in v Nabrežini. Povsod je bilo pričakovati krasne zabave, vsako društvo vse podpore vredno! No, mene je radovednost radi tiste italijanske zvezde na tržaškem grbu in o oni glasoviti afričanski vojski odločila za Prosek. Se vé da sem vedel, da tudi zabave ne bode manjkalo, saj slové že od nekdanj proseške veselice.

Italijansko zvezdo sem res videl; še se šopiri na tabli okrajnega načelnika in gotovo se še bode. Kako nedolžno slovensko zastavo bi bili že davno odpravili. — O italijansko-afričanski vojski pa ne duha ne sluha! Samo generala čičel-čut-a so mi pokazali, ki kakor kaže ime, mora biti pristen šoanec — toraj odpadnik. Jako vojevit se dozdeva, vedenja je povsem šoanskega; a v nedeljo bil je zeló pobit, ker so ga bili vsi njegovi slavni kolege in junaki pustili na cedilu. Celó Baratieri ali Cavatieri, ki je najbolj junaški, je pobral v nedeljo svoja kopita. Vzrok temu je menda popolno pomanjkanje pijače. Kdor pozna te junake, vé, da ne morejo izhajati brez pijače.

Zrak je bil torej čist. Ker se ljudstvu ni bilo bati te nadležne zalege, priteklo je kar trumoma v veselico dvorano, katera je bila kar natlačena. Pa so res zaslužili naši mladi Hajdrihoveci, da smo jih prišli poslušati; kajti peli so kakor slavčki milo, točno in ubrano, da se je občinstvo kar divilo. Teške so bile pesmi in morda premalo raznolične, a naši mladi pevci so spretno premagali vse težkobe. Zbori, čveterospevi in solista, vsi so želi burno in povsem zaslužno pohvalo. Vsa čast mlademu pevovodji. Kar je še manjkalo k popolni židani volji, pripomogla pa je šaloigra, ki je vzbudila precej smeha. Jako spretno so se sukali diletantje nežnega in krepkega spola ter storili svojo dolžnost. Le škoda, da se je Gregec, ki kaže dobre sposobnosti za igranje, malo preveč pačil. Posebej pa nam je pohvaliti gospo Kristino Nabergoj in Tončko Gulič.

V premirih je pa zabaval občinstvo izboren vojaški orkester, ki je v občo zadovoljnost sviral nekaj slovanskih komadov.

Toda z „besedo“ ni bilo še konec veselja,

posebno ne za mladi svet, kateri se je vrtil in sukal ob glasovih mičnih poskočnic do ranega jutra. Stari pa so si znali kratiti čas na drugi način. S kratka, vse je bilo veselo in uprav židane volje in pri tem je vladal najuzornejši red. Teško, da je bila tudi čičel-čut-ova garda tako dobre volje.

Ker je bil tudi gmotni vspem povsem povljen, sme društvo „Hajdrih“ biti ponosno na svojo veselico in — zadovoljno. A ona zalega naj se praska! **Vaš poročevalec.**

Ob kronanju ruskega carja 24. maja v Moskvi, od vladarjev, ozir. njih namestnikov, udeležijo se slavnostij danski kralj in kraljica, Waleški princ in princeza, knez in kneginja Koburska, veliki knez in kneginja Hesenska, princ Albert pruski s soprogo, princ Sachsen Weimarski, prestolonaslednik romunski s soprogo in princ in princeza Battenberg. Papeža Leona XIII. zastopal bode Dunajski nuncij Agliardi, našega cesarja nadvojvoda Karol Ljudevit, nemškega cesarja brat princ Henrik pruski, italijanskega kralja princ od Aoste, Francoska republika pošlje dva visoka vojaška dostojanstvenika, šefa generalnega štaba gen. Boidesffrea in generala vojvodo Davoust d'Auerstáda z velikim vojniškim poslanstvom. Sultan pošlje veliko vojaško odposlanstvo. Doyen diplomacije bode francoski poslanik grof Montebello. Pri slavnosti venčanja postavi se na slavnostnem prostoru carski paviljon v zlogu 15. veka: zgradi se 11 karuseljev in 10 godbenih odrov, nastavi se 100 bufetov in 22 šotorov, v katerih se bo točilo pivo in medica. Pogoščevanje naroda bode brezplačno. — Staroslavni Moskovski Kreml razsvetljen bode na večer s 500.000 plamenov v raznih barvah, zvonik Ivana Velikega pa s 14.000. **„Slov. Svet“.**

Avstro-ogerske železnice imele so koncem leta 1895, daljino 30,146 km. in sicer avstrijske 16.476, ogerske 13.670 km. Prevozilo se je na vseh železnicah 145. milj. oseb in 104 milj. ton. blaga. — Dohodki znašali so skupno 320,000.000 milj. glđ.

Židov bilo je na Dunju l. 1830. med 313.873 prebivalci 5,844, — leta 1890. pa med 1,314.897 prebivalci 118.495!

Sodnijsko. Dne 17. januarja t. l. popival je policiji jako dobro znani 30letni težak Ivan Perossi iz Trsta v gostilni „Al Bacco dalmata“ v ulici „Muda vecchia“. Predno je odšel, ukradel je jeden kozarec in jeden nož. Na to je vstopil v bližnjo tobakarno in, ker je bila slučajno odprta miznica, v kateri hranijo denar, pograbil je škatljo, v koji je bilo 5—6 glđ. drobiža ter pobegnil. Stražarji prijeli so ga še istega dne in ga zaprli. Včeraj bila je pred tukajšnjim sodiščem razprava proti njemu. Sodišče obsodilo ga je na 14 mesecev težke ječe ter dovolilo, da pride po prestani kazni za tri leta pod posebno policijsko nadzorstvo.

Najnovejše vesti.

Budimpešta 11. Ogerski brzojavni korespondenčni urad javlja: Ogerski dvorni maršal grof Ljudevit Appony obiskal je danes cerkev sv. Matije in parlament, da odredi potrebno za udeležbo cesarskega dvora pri milenijskih svečanostih. V parlamentnem poslopu bode dné 8. junija skupna seja obeh državnih zbornic. O tej priliki bode izložena krona sv. Štefana. Te seje udeleži se tudi 12 nadvojvod kakor člani gosposke zbornice in 11 nadvojvodinj.

Sredec 11. Semkaj došlo je poročilo, da se ruski generalni major grof Kutuzov, ki pride z velikim spremstvom kakor carjev odposlanik k prekrščenju princa Borisa, sestane na Dunaju z odposlaniškim svetovalcem Čerikovem, ki je imenovan ruskim diplomatskim agentom v Sredecu. Kutuzov in Čerikov bodeta z Dunaja popotovala skupno v Sredec, Čerikov ostane v Sredecu.

Trgovinske brzojavke.

Budimpešta. Pšenica za jesen 7.18—7.19 Pšenica za spomlad 1896 6.99 — do 7.—. Oves za spomlad 6.02—6.03 —. Rž za spomlad 6.47 6.48 Koruza za oktober —. — maj-juni 1896 4.38—4.37 Pšenica nova od 78 kil. f. 7.05—7.15 od 79 kil. f. 7.15 7.25. od 80 kil. f. 7.30—7.30 od 81 kil. f. 7.30—7.35. od 82 kil. for. 7.35—7.40. — Jedmon 5.40—7.80 prosa 6.00—6.40. Pšenica: Trg malo nevoljen. Pšenica 5 nč. ceneje, prodaja 15.000 mt. st. Rž vedno mlačneje 5—7 nč. ceneje. Jedmon miren, le koruza in oves stalno. Vrome: lepo. Praga. Notranji sladkor f. 15.42. —, za maj 15.72. Oktober-december 14.40. Stalno. Praga. Centrifugal novi, postavljen v Trst sé carino vred odpošiljatev precej f. 33.—.—. Concasse 33.75—34.—. Četvorni 35.——35.25 v glavah (sodih) 35—50 36.— jako stalno. Havra. Kava Santos good average za februar 82.25, za juni 79.75, mlačno. Hamburg. Santos good average za mare 66.— za maj 65.50. za september 62.25.

Dunajska borza 11. februarja 1896

	včeraj	danes
Državni dolg v papirju	101.10	101.—
„ „ v srebru	101.15	101.10
Avstrijska renta v zlatu	122.50	122.20
„ „ v kronah	101.30	101.40
Kreditne akcije	382.50	382.25
London 10 Let.	120.95	120.85
Napoleoni	9.59 1/2	9.56 1/2
20 mark	11.82	11.80
100 italj. lir	43.90	43.55

Razglas.

Dne 10 sušca t. l. od 10. do 12. ure dopoludne, vršila se bode minuendo-licitacija za popravo farnega stolpa Košanskega. Licitacija se bode vršila v hiši prvomestnika M. Ambrožiča na Reški vodi, kjer so tudi načrti in proračun do dneva licitacije razpostavljeni vsakemu na ogled.

Vse delo je cenjeno na 4523 glđ. 33 nč. Kdor prezame delo, ima položiti 10% kavcije.

M. Ambrožič,
prvomestnik.

IVAN H. POHLY TRST

Ulica Coroneo št. 9.

zastopnik

parnega mlina Concordia

V BUDIMPEŠTI

priporoča najtopleje spoštovanim prijateljem izdelke tega znamenitega mlina.

Vsakoletna produkcija milijon meterskih stotov.

Kranjske klobase

se prodajajo v žganjariji na vogalu ulice Torrente in ulice S. Francesco.

Krčmarjem in drugim prodajalcem daje se navadni skonto.

Nič več kašlja!

Balzamski petoralni prah ozdravi vsak kašelj, plučni in bronhijalni katar, dobiva se v odlikovani lekarni

PRAXMARER „Al due Mari“ Trst, veliki trg.

Poštne pošiljave izvršujejo neutogoma.

„Tržaška Hranilnica“

(Cassa di Risparmio Triestina)

Sprejemlje denarne uloge v bankovcih od 50 nč. do vsacega zneska vsak dan v tednu razun praznikov, in to od 9—12. ure opoludne. Ob nedeljah pa od 10 12. ure opoludne. Obrsti na knjižice 8%

Plačuje vsak dan od 9—12. ure opoludne. Zneske do 100 glđ. precej, preko 100 do 1000 mora se odpovedati 3 dni in zneske preko 1000 glđ. pa 5 dni

Eskomptuje menjice domicilirane na tržaškem trgu po 3 1/2%

Posujuje v drž. papirje avstro-ogerske do 1000 glđ. po 4%

Višje zneske od 1000 do 5000 glđ. po 5 1/2%

Daje denar proti vknjiženju na posesti v Trstu. Obrsti po dogovoru. 2—24

Trst dne 5. maja 1894.

Riunione Adriatica di Sicurtà

24—2 v Trstu.

Zavaruje proti požarom, prevozu po suhem, rekah in na morju, proti toči, na življenje v vsih kombinacijah.

Glavnica in rezerva društva dne 31. decembra 1892

Glavnica društva glđ. 4.000.000—

Premijna rezerva zavarovanja na življenje 13.326 346-98

Premijna rezerva zavarovanja proti ognju 1.632.248 22

Premijna rezerva zavarovanja blaga pri pruvajanju 49.465.07

Rezerva na razpolaganje 500.000—

Rezerva zavarovanja proti preminjanju kurzov, bilanca (A) 333.822.42

Rezerva zavarovanja proti preminjanju kurzov, bilanca (B) 243.331 83

Rezerva specialnih dobičkov zavarovanja na življenje 500.000—

Občna rezerva dobičkov 1.187.164 86

Urad ravnateljstva:

Via Valdirivo, br. 2 (v lastnej hiši).